

Arrest

nr. 260 994 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER MOEREN
Meiboomlaan 6
2380 RAVELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. VAN DER MOEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 juni 2020 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als vader van een Belgisch minderjarig kind.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 24 november 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingesteld, werd verworpen bij arrestnr. 251 634 van 25 maart 2021.

1.3. Op 27 april 2021 treft verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit vormt de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“De heer, die verklaart te heten
Naam: O.
Voornaam: M.
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: BENIN CITY,
Nationaliteit: Nigeria*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie beslissing tot weigering van het verblijfsrecht dd 24.11.2020. De beslissing werd diezelfde dag aan aan betrokkene betekend. Er werd beroep ingesteld tegen deze beslissing. Dit beroep werd echter verworpen door de RvV bij arrest 251 634 dd. 25.03.2021.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid. 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is geen sprake. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft dient vastgesteld te worden dat de gezinssituatie evenmin een beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene is gehuwd met de Belgische O.C. , zij hebben samen 3 minderjarige Belgische kinderen. Uit het dossier en uit voormelde beslissing tot weigering blijkt dat het stichten van een gezin geen kentering in betrokkenes gedrag kon teweegbrengen, hetgeen werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene is vele jaren opgesloten geweest in de gevangenis zodat hij ook lange tijd geen deel uitmaakt(e) van de Belgische samenleving. Gelet op de lange detenties van betrokkene, is hij bovendien meer niet dan wel gezamenlijk gevestigd geweest met zijn echtgenote en zijn kinderen. Hoe dan ook, het is duidelijk dat de moeder van de kinderen de voornaamste zorgdrager van de kinderen is. Uit niets kan blijken dat de moeder niet verder in staat zou zijn in te staan voor de zorg van haar kinderen, zonder de fysieke nabijheid van betrokkene, zoals zij jarenlang heeft moeten doen door de keuzes die betrokkene in zijn leven maakte. Het staat betrokkene en zijn echtgenote vrij afspraken te maken zodat betrokkene zijn kinderen met enige regelmaat kan blijven zien en betrokkene zo (eventueel gedeeltelijk van op afstand) toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Het is redelijk te stellen dat de kinderen zich hieraan snel opnieuw zullen kunnen aanpassen, gelet zij ook in het verleden erg lange periodes niet samen konden wonen met betrokkene. De fysieke scheiding met zijn gezin heeft betrokkene geheel zelf in de hand gewerkt. Gelet de kinderen en hun moeder allen Belg zijn kunnen zij België vrijelijk in- en uitreizen. De fysieke contacten met zijn kinderen kunnen zodoende op een andere manier worden onderhouden. Tussentijds kunnen contacten onderhouden worden middels moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing houdt geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Uit het dossier blijkt tot slot dat betrokkene ook nog familie wonen heeft in het land van herkomst, met name zijn vader, broer en zus.

Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat in casu het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene dient gevolg te geven aan dit bevel, en aan het inreisverbod van 6 jaar dd. 22.07.2014 een, hetwelke hem diezelfde dag werd betekend. Betrokkene gaf echter nooit gevolg aan het inreisverbod. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht met de betekening ervan, en dat het tijdvak ervan pas ingaat vanaf de datum waarop betrokkene effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

“1.

Er is een schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en van de ministeriële instructie van 19 juli 2009, doordat de aangevochten beslissing foutief en onvoldoende gemotiveerd is.

Overeenkomstig artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dienen alle administratieve beslissingen met redenen omkleed te worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voorzien dat de bestuurshandelingen die onder dit toepassingsgebied vallen, uitdrukkelijk dienen te worden gemotiveerd.

De opgelegde motieven dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, waarbij de motivering eveneens afdoende dient te zijn.

De motivering dient correct te zijn, waarbij de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De administratieve beslissingen dienen zodoende zowel in feite als in rechte te worden gemotiveerd, waarbij steeds uitdrukkelijk de feitelijke en juridische gronden vermeld dienen te worden, zodat de betrokken persoon kennis kan nemen van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. Van Heule, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

2.

Het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.04.2021 houdt geen rekening met de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak, zoals hoger uiteengezet.

Verwerende partij verwijst simpelweg naar het strafverleden van verzoeker om te stellen dat het verblijf geweigerd dient te worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen bewijs van een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verwerende partij dient te bewijzen dat het gevaar actueel is.

Van een actueel gevaar is er evenwel geen sprake. Minstens wordt dit niet bewezen door verwerende partij (zie ook infra).

Verwerende partij houdt daarbij evenmin rekening met het recht op gezinsleven en het recht dat de drie minderjarige kinderen van verzoeker hebben om beide ouders te kennen en met beide ouders samen te leven.

Een terugkeer naar Nigeria betekent voor verzoeker een ongeoorloofde inmenging in zijn gezinsleven en zou zowel bij zijn echtgenote als bij zijn drie kinderen grote schade aanrichten.

3.

Er is in casu zodoende sprake van een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, aangezien verwerende partij de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak niet in oenschouw neemt.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Er is eveneens sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.”*

Hij betoogt als volgt:

“Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen.

Het is de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de beslissing van de overheid onwettig te bevinden wanneer deze beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301, R.v.V. 25 mei 2010, nr. 43.735, R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.602 en R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.599).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411, R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.602 en R.v.V. 25 mei 2010, nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. 25 mei 2010, nr. 43.735 en R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.599).

Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (R.v.V. 22 november 2012, nr. 221.475).

2.

Uit het gehele dossier blijkt duidelijk dat verwerende partij niet in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De beslissing kan niet geacht worden nog te liggen binnen de breedte, afgebakend door de redelijkheid. Er werd geen rekening gehouden met het recht op het gezinsleven, alsook het recht van de kinderen [J.], [L.] en [L.] conform art. 7 IVRK om beide ouders te kennen en door beide ouders verzorgd te worden. Verwerende partij schijnt te vergeten dat het gaat om de eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote, maar zeker nog belangrijker met zijn drie minderjarige kinderen.

Zie in die zin: Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair balance-toets voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoetgekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen.

(Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr. 135.526, 18 december 2014 <http://www.cce-rvv.be> (19 juni 2015); T.Vreemd. 2015 (samenvatting), afl. 2, 99.)

Uit het gehele dossier blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De beslissing kan niet geacht worden nog te liggen binnen de breedte, afgebakend door de redelijkheid.

Het is bijgevolg volkomen ondenkbaar dat een redelijk handelende overheid desbetreffende beslissing zou nemen.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

2.3. In een derde middel werpt verzoeker op: *"Er is een schending van artikel 43 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in combinatie met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 IVRK juncto art. 22 bis Grondwet."*

Hij betoogt als volgt:

"Artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie en geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (R.v.St. 8 juli 1999, nr. 81.725).

De bestreden beslissing gaat volledig voorbij aan de realiteit van de persoonlijke situatie waarin verzoeker zich op heden bevindt.

Artikel 3 IVRK en artikel 22bis Grondwet bepalen dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn bij elke beslissing die het kind aangaat. Bij iedere beslissing of handeling die een impact zou kunnen hebben op een kind, moet deze impact worden onderzocht. Dit vraagt telkens om een in concreto beoordeling. Daarnaast heeft een kind op grond van artikel 7 IVRK het recht, voor zover mogelijk, om zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd. Verdragsstaten verbinden zich bovendien tot eerbiediging van het recht van het kind om zijn of haar identiteit te behouden, met inbegrip van nationaliteit, naam en familiebetrekkingen zoals wettelijk erkend, zonder onrechtmatige inmenging (art. 8 IVRK).

Het recht van een persoon om met zijn biologisch kind te worden herenigd, valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Dit blijkt o.m. uit de zaak K.A.B. tegen Spanje waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat het optreden van de Spaanse autoriteiten waardoor een vader elk contact en elke mogelijkheid tot hereniging met zijn biologische zoon werd ontzegd (na de repatriëring van de moeder uit Spanje), een schending opleverde van artikel 8 EVRM (EHRM 10 april 2012, nr. 59819/08. In een aantal andere arresten doet het EHRM de relatie tussen een vader en zijn biologische kinderen onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, zie o.m. EHRM 21 december 2010, nr. 20578/07 (Anayo t. Duitsland); EHRM 21 juni 2011, nr. 46185/08 (Kruskovic t. Kroatië)).

2.

Verzoeker, die reeds lange tijd in België verblijft, is enorm goed geïntegreerd in ons land.

Verzoeker heeft ondertussen een gezinsleven opgebouwd met mevrouw Cynthia O'SEMI, met wie hij in 2019 gehuwd is.

Zij hebben samen ook drie kinderen, die thans nog minderjarig zijn:

- [J.S.O.O.], geboren te Turnhout op [...] 2010*
- [L.A.O.], geboren te Turnhout op [...] 2017*
- [L.A.O.O.], geboren te Turnhout op [...] 2019*

Het kind [L.] is thans amper 1 jaar oud. Hier dient zeker rekening mee gehouden te worden. Een kind van dergelijke jonge leeftijd kan de langdurige afwezigheid van zijn permanent verzorgende vader niet begrijpen. Het zou de primaire hechting van het kind totaal verstoren, hetgeen onaanvaardbaar is. Het kind mag niet het recht ontnomen worden om een band op te bouwen met beide ouders. Dit kan niet wanneer verzoeker geen recht heeft om op het grondgebied van België te verblijven.

Verwerende partij is van deze hele situatie goed op de hoogte, te meer daar zij naar de kinderen verwijst in haar bestreden beslissing.

Zie in die zin:

Uit het dossier blijkt dat geïntimeerde reeds voorafgaandelijk aan het bevel om het grondgebied te verlaten, gedomicilieerd was bij zijn Belgische vriendin. Hieruit blijkt zijn verlangen om hun gemeenschappelijk leven te formaliseren voor zij huwden. Het bevel om het grondgebied te verlaten staat dit gemeenschappelijk leven in de weg en de Belgische staat begaat een manifeste fout, aangezien zij wist dat geïntimeerde samenleefde met zijn partner en huwelijksplannen had. Dit is ongetwijfeld een individueel recht dat beschermd is door artikel 8 EVRM.

(Luik nr. 2014/RF/171, 20 januari 2015 T.Vreemd. 2015 (samenvatting), afl. 2, 103.)

Bovendien is het voor het gezin van verzoeker onmogelijk om hun gezinsleven in Nigeria verder te zetten. De drie kinderen van partijen hebben altijd in België gewoond hebben en hebben nooit anders gekend. Er mag niet verwacht worden dat deze kinderen uit hun gekend milieu gehaald worden.

De stad Turnhout is deze kinderen hun thuis: zij gaan daar naar school, hebben daar hun hobby's en vriendjes. De kinderen uit Turnhout weghalen zou een totale ontwrichting van het gezin betekenen.

Verzoeker heeft hier eveneens een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd.

Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat verzoeker reeds meer dan 10 jaar samen is met mevrouw [O.], met wie hij in 2019 ook gehuwd is. Het betreft aldus zeker geen kortstondige relatie.

Door verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, worden aan hem alle kansen ontnomen om een gezinsleven uit te bouwen met zijn echtgenote en zijn drie kinderen.

Verwerende partij stelt dat verzoeker maar op afstand via de moderne communicatiemiddelen contact moet houden met zijn kinderen. Dit is uiteraard absoluut niet aangewezen voor lange termijn en met kinderen van respectievelijk 3 jaar en 1 jaar oud.

Verzoeker wil vanzelfsprekend betrokken zijn bij de opvoeding van zijn kinderen hetgeen een directer contact vereist dan via moderne communicatie.

Zij hebben de nabijheid van hun vader nodig in hun leven, wat verzoeker thans meer dan ooit beseft.

3.

Verzoeker kan niet ontkennen dat hij viermaal correctioneel veroordeeld werd in een periode van 7 jaar, doch een strafrechtelijke veroordeling vormt geen voldoende bewijs van het feit dat het gedrag van verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare veiligheid of de nationale orde.

Het komt aan verwerende partij toe om te bewijzen dat het gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid actueel is.

Van enig actueel gevaar is er geen sprake.

De eerste drie veroordelingen van verzoeker dateren van 2014, 2015 en 2016, wat moeilijk actueel te noemen is.

De laatste veroordeling dateert van 28.11.2019, doch dit betreft feiten die in 2018 gebeurd zijn.

Sedert 2018 heeft verzoeker geen strafbare feiten meer gepleegd. De feiten waarvoor hij recent in hechtenis heeft gezeten, betreffen de feiten van 2018.

Sedert eind januari 2021 heeft verzoeker de gevangenis mogen verlaten.

Verzoeker heeft in het verleden inderdaad stommiteiten begaan, waarvan hij thans veel spijt heeft. Hij kan echter spijtig genoeg de tijd niet terugdraaien.

Verzoeker heeft, vooral na de geboorte van zijn dochtertje [L.], ingezien dat zijn gedrag diende te veranderen en dat zijn gezin op de eerste plaats komt.

Hij is inderdaad op 4 april 2020 tegengehouden door de politiediensten, doch was op dat moment onderweg naar de winkel om flesvoeding te gaan kopen voor zijn jongste dochter.

Dat betreft de enige keer dat verzoeker in het afgelopen jaar in aanraking kwam met de politie.

De grootste actuele verandering is bovendien dat verzoeker in 2020 aan het werk is gegaan, iets waar hij vroeger geen belang aan hechtte.

Begin 2020 ging verzoeker via interimarbeid aan de slag.

Sedert 19 augustus 2020 is verzoeker via het interimkantoor Stegmann aan het werk bij Hamal Signature Foods in Tielen. Verzoeker brengt daarbij onder stuk 6 een bewijs bij van deze tewerkstelling.

Uit de individuele rekening blijkt dat verzoeker geen enkele keer onwettig afwezig was. Hij werkte in ploegen en was ook bereid om overuren te maken, indien dat gevraagd werd.

Verzoeker had daarbij zelfs uitzicht op een vast contract.

Verzoeker diende deze tewerkstelling stop te zetten, aangezien hij zich diende aan te melden in de gevangenis voor zijn veroordeling van 28.11.2019, aangaande de feiten van 2018.

Thans beseft verzoeker dat werk noodzakelijk is, niet alleen om zijn gezin financieel te kunnen onderhouden, maar ook om zich nuttig te maken voor de maatschappij en effectief zijn steentje te kunnen bijdragen aan de maatschappij.

Verzoeker stelt thans zijn gezinsleven meer dan ooit voorop.

Aangezien verzoeker sedert 2018 geen strafbare feiten meer heeft gepleegd en hij thans zijn leven veranderd heeft, is er absoluut geen sprake van een actueel gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

4.

Verzoeker verblijft bovendien reeds sedert eind 2009 in België.

Verwerende partij kan dan ook onmogelijk voorhouden dat hij nog voldoende verbondenheid voelt met Nigeria, nu hij aldaar meer dan 10 jaar niet meer geweest is.

De door verwerende partij genomen beslissing vormt dan ook een disproportionele inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.4. Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.5. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers maakt de bestreden beslissing hiervan geen toepassing.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.6. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurs- of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur."

Deze bepaling definieert dus enkel de begrippen bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden. Een schending van voormeld artikel blijkt niet.

2.7. De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Wat de feitelijke grondslag betreft, wordt vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Voorts wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing, naar het in punt 1.2. vermelde arrest van de Raad en wordt er een afweging gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt verzoeker erop gewezen dat hij gevolg moet geven aan een inreisverbod van 6 jaar. Dit alles zijn motieven die verzoekers persoonlijke situatie betreffen. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak. Minstens laat hij na te duiden met welk element verweerder geen rekening geeft gehouden of waarover hij heeft nagelaten te motiveren. De betrokken motieven zijn afdoende en laten verzoeker toe zich erop te verdedigen zodat de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht werd vervuld. Een schending hiervan blijkt dan ook niet.

2.8. Waar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Voor wat betreft de draagwijdte van het geschonden geachte zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel kan de Raad zich aansluiten bij het theoretisch betoog van verzoeker hierover in zijn verzoekschrift.

2.9. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers betoog ter ondersteuning van de middelen nagenoeg een kopie betreft van het betoog dat hij heeft ontwikkeld in zijn beroep dat was gericht tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing, dat de Raad heeft verworpen bij zijn in punt 1.2. bedoeld arrest waarnaar de bestreden beslissing verwijst.

2.10. Verzoeker betoogt dat verweerder simpelweg verwijst naar zijn strafverleden om te concluderen dat het verblijf moet worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Volgens verzoeker is er geen sprake van een actueel risico.

2.11. Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de bestreden beslissing niet zijn verblijf weigert doch wel een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Het in punt 1.2. bedoelde arrest heeft het beroep gericht tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing tot weigering van verblijf, die afwegingen bevat inzake het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde, definitief beslecht. Hierin kwam verzoekers kritiek over het gebrek aan actueel gevaar voor de openbare orde aan bod. Tegen dit arrest werd geen cassatieberoep ingediend, zodat het kracht van gewijsde heeft. De verwijzing in de bestreden beslissing naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing en het in punt 1.2. bedoelde arrest laat verzoeker niet toe het debat over het actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde te heropenen.

2.12. Verzoeker kan de in de bestreden beslissing gedane afwegingen inzake zijn gezins- en familielevens en inzake het belang van zijn kinderen alsook de verwijzing naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing en het in punt 1.2. bedoelde arrest, niet aan het wankelen brengen door zijn eenvoudig betoog dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in zijn gezinsleven, van grote schade aan zijn gezinsleven als hij moet terugkeren naar Nigeria, dat verweerder niet in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen en dat *“De beslissing [...] niet [kan] geacht worden nog te liggen binnen de breedte, afgebakend door de redelijkheid.”*

2.13. Gelet op de verwijzing in de bestreden beslissing naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing, het in punt 1.2. bedoelde arrest en gelet op de overige overwegingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing, kan verzoeker manifest niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn gezinsleven en met het recht van zijn kinderen om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, waarnaar artikel 7 van het IVRK verwijst. De Raad wijst erop dat in het in punt 1.2. bedoelde arrest, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, het volgende werd gesteld:

“2.20. Wat betreft verzoekers gezinsleven: hoewel wordt aangegeven dat verzoeker wegens zijn langdurige detentie, meer niet dan wel gezamenlijk gevestigd is geweest met zijn echtgenote en kinderen, wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet betwist. Verzoekers concrete gezins-situatie wordt in kaart gebracht en maakt het voorwerp uit van een genuanceerde afweging, waarbij zijn familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker en zijn echtgenote vrij zijn om afspraken te maken omtrent de organisatie van hun gezinsleven. Er wordt geconcretiseerd dat verzoekers echtgenote, wegens de jarenlange detentie, de voornaamste zorgdrager van de kinderen is, waarbij uit niets kan blijken dat zij niet langer in staat zou zijn verder in te staan voor de zorg van haar kinderen, zonder de fysieke nabijheid van verzoeker. Er kunnen afspraken worden gemaakt, zodat verzoeker zijn kinderen met enige regelmaat kan blijven zien en zo (eventueel gedeeltelijk vanop afstand) toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Verweerder stelt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers kinderen zich aan deze verandering kunnen aanpassen, omdat verzoeker – behoudens een voorlopige invrijheidstelling van elf maanden – ononderbroken opgesloten was in de gevangenis. Op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing zit verzoeker opnieuw opgesloten, zodat hij de huidige fysieke scheiding tussen hemzelf en de kinderen geheel zelf in de hand heeft gewerkt, aldus de bestreden beslissing. Verweerder wijst op de mogelijkheid voor verzoekers echtgenote en kinderen om, als Belgen, het land vrijelijk in- en uit te reizen, zodat zij fysiek contact kunnen onderhouden met verzoeker. De tussentijdse contacten kunnen verder worden onderhouden middels moderne communicatiemiddelen, aldus verweerder.

2.21. Gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, kan verzoeker in zijn verzoekschrift bezwaarlijk voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het recht op gezinsleven of met de belangen van zijn minderjarige kinderen. Waar verzoeker aangeeft dat niet kan worden verwacht dat de kinderen naar Nigeria verhuizen, omdat zij altijd in België hebben gewoond en nooit iets anders hebben gekend, wijst de Raad erop dat nergens in de bestreden beslissing als dusdanig wordt gesteld dat de kinderen naar Nigeria moeten verhuizen. Wel wordt aangegeven dat verzoekers echtgenote en kinderen, als Belgen, het land vrijelijk kunnen in- en uitreizen, zodat zij periodiek fysiek contact met verzoeker kunnen onderhouden. In het kader van de afspraken, die verzoeker en zijn echtgenote vrij zijn om te maken, kunnen zij ook beslissen dat het voor de organisatie van hun gezinsleven opportuun zou zijn dat zij allen naar Nigeria verhuizen. Dit is een afweging die verzoeker en zijn echtgenote samen kunnen maken. In de veronderstelling dat verzoekers echtgenote en kinderen er evenwel voor opteren in België te verblijven, heeft verweerder concreet uiteengezet waarom hij van oordeel is dat een alternatieve organisatie van het gezinsleven – middels periodieke fysieke contacten, aangevuld met contacten via moderne communicatiemiddelen – het recht op gezinsleven kan vrijwaren. Verzoeker benadrukt de leeftijd van zijn jongste kind, dat op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing net geen één jaar (thans anderhalf jaar) oud was. Hij stelt dat geen rekening werd gehouden met deze jonge leeftijd van het kind, dat een langdurige afwezigheid van zijn “permanent verzorgende vader niet [kan] begrijpen”. Verzoeker stelt dat een scheiding de primaire binding van het kind totaal zou verstoren. In deze wijst de Raad er echter op dat verzoeker niet aantoonde dat de belangen van het jonge kind niet kunnen worden gevrijwaard, middels een verzorging door de moeder – die steeds de primaire zorgfiguur voor de kinderen is geweest – in combinatie met een regeling die toelaat dat er sprake is van een periodiek fysiek contact, aangevuld met contact via moderne communicatiemiddelen. Dat verzoeker dergelijk contact via moderne communicatiemiddelen niet aangewezen acht op lange termijn en met kinderen van respectievelijk drie en één jaar oud, volstaat niet om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Hoewel de Raad kan aannemen dat contact via moderne communicatiemiddelen moeilijker zal verlopen met de jonge kinderen, dan met de referentiepersoon – die reeds een tiener is –, kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aantoonde dat dit contact niet volstaat, ter overbrugging van periodes waarin geen fysiek contact kan worden gerealiseerd. De Raad benadrukt in deze ook dat op het moment dat zijn jongste kind werd geboren, verzoeker opgesloten was in de gevangenis. Hij werd slechts in vrijheid gesteld op het ogenblik dat het kind al drie maanden oud was. Vervolgens heeft hij weliswaar elf maanden op vrije voet kunnen leven, doch sedert november 2020 is hij opnieuw opgesloten in de gevangenis. Het is niet omdat verzoeker stelt dat hij meer dan ooit beseft hoe belangrijk zijn kinderen zijn en dat hij de kans wil om zijn gezinsleven verder uit te bouwen,

dat verweerder, die met de bestreden beslissing de openbare orde wenst te vrijwaren, hier zonder meer in moet meegaan en verzoekers privébelangen moet laten primeren boven het algemeen belang. Door op algemene wijze te verwijzen naar het hoger belang van het kind en het recht op het gezinsleven en te benadrukken dat de verwerende partij niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen en de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging in zijn gezinsleven inhoudt en de gezinsleden zware schade toebrengt, toont verzoeker niet aan dat in de door verweerder gedane afweging niet alle relevante factoren werden betrokken of dat de bestreden beslissing niet zou getuigen van een fair balance tussen verzoekers persoonlijke en familiale belangen en het algemeen belang dat bestaat uit de vrijwaring van de openbare orde. Wat betreft de diverse door verzoeker aangehaalde rechtspraak, wijst de Raad erop dat deze niet dienstig kan worden getransponeerd naar huidige zaak. Zo gaat het in de geciteerde zaken om situaties waarin geen enkele afweging omtrent het familieleven werd gemaakt, waarin een vader elke vorm van contact met zijn biologische zoon werd ontzegd en waarin de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel omvatte. Dergelijke elementen liggen thans niet voor.

2.22. Wat betreft artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag: deze bepaling stelt dat verdragsstaten ervoor moeten zorgen dat kinderen “voor zover mogelijk” hun ouders moeten kunnen kennen en door hen moeten kunnen worden verzorgd. Hieraan kan verzoeker geen verplichting ontleenen voor verweerder om hem in casu een verblijfsrecht toe te kennen. In de bestreden beslissing worden ook oplossingen aangereikt om ervoor te zorgen dat verzoeker – ook zonder een verblijfsrecht alhier – in staat wordt gesteld zijn vaderschap uit te oefenen, zij het gedeeltelijk vanop afstand. Wat betreft artikel 8 van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad erop dat dit betrekking heeft op het recht op een identiteit en nationaliteit voor het kind. De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing dit recht in het gedrang zou kunnen brengen. Verzoeker licht dat ook niet toe”.

2.14. Verzoeker brengt niets concreets aan waardoor de verwijzing in de bestreden beslissing naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing en het in punt 1.2 bedoelde arrest deze niet kunnen ondersteunen. Verzoeker doet niet meer dan te wijzen op dezelfde elementen die hij reeds had meegedeeld in zijn beroep gericht tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing en mee te delen dat hij sedert eind januari 2021 de gevangenis heeft verlaten, dat hij vanzelfsprekend betrokken wil zijn bij de opvoeding van zijn kinderen wat een directer contact vereist dan moderne communicatie en dat de bestreden beslissing hem alle kansen ontnemt om een gezinsleven uit te bouwen met zijn echtgenote en kinderen.

2.15. Voor wat verzoekers privéleven werd in het in punt 1.2. bedoelde arrest gesteld:

“2.19. Wat betreft de verblijfsduur en banden met België werd in de bestreden beslissing aangegeven dat verzoeker vele jaren is opgesloten geweest in de gevangenis. Verweerder is hierdoor van oordeel dat verzoeker dan ook lange tijd geen deel uitmaakte van de Belgische samenleving. Eveneens wordt erop gewezen dat verzoeker sinds 2010 in bezit was van een A-kaart, doch dat dit verblijf werd beëindigd in 2012 en dat verzoeker niet de kansen heeft gegrepen die hem werden aangeboden. Sinds 2012 verblijft verzoeker op onwettige wijze in het land en dit verblijf is doorspekt met criminele feiten, veroordelingen en bevelen, aldus de bestreden beslissing. Verweerder stelt dat er geen sprake is van een zodanige sociale, culturele of economische integratie, dat deze een beletsel zou vormen voor de thans bestreden beslissing. Deze vaststellingen kunnen niet worden omgebogen door verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat hij “enorm goed geïntegreerd is in ons land”, wat niet meer is dan een eigen visie op zijn zaak. Er wordt in de bestreden beslissing voorts wel degelijk ingegaan op verzoekers tewerkstelling in 2020 – ten belope van 33 dagen – doch aangegeven dat deze sporadische tewerkstellingen bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als een bewijs van een doorgedreven of diepgewortelde integratie. Door in zijn verzoekschrift louter andermaal te wijzen op deze interimtewerkstelling – waarbij hij benadrukt dat hij geen enkele keer onwettig afwezig was en bereid was overuren te maken – kan hij de door verweerder gedane beoordeling niet aan het wankelen brengen. Zoals verzoeker zelf ook aangeeft, heeft hij zijn tewerkstelling trouwens moeten stopzetten omdat hij zich opnieuw diende aan te geven bij de gevangenis. Dat verzoeker na zijn vrijlating zich opnieuw zal aanmelden bij het interimkantoor, dat hij thans zou beseffen dat werk noodzakelijk is, niet alleen om zijn gezin financieel te kunnen onderhouden, maar ook om zich nuttig te maken voor de maatschappij, zijn niet meer dan goede voornemens die evenmin afbreuk kunnen doen aan de gedane beoordeling. In de bestreden beslissing werd nog aangegeven dat verzoeker zijn opgedane werkervaring kan aanwenden in zijn herkomstland. Waar verzoeker gewag maakt van een “hele vrienden- en kennissenkring”, concretiseert hij dit niet en brengt hij hiervan geen enkel bewijs aan. Alleszins ziet de Raad niet in waarom het hebben van een vriendenkring zou kunnen worden beschouwd als een zodanige integratie of buitengewoon privéleven, dat het de balans in het voordeel

van verzoekers privébelangen kan doen overhellen. Het staat verzoeker vrij deze vriendschapsbanden verder te onderhouden met de hulp van moderne communicatiemiddelen”.

2.16. Ook in dit verband brengt verzoeker niets concreets aan waardoor de verwijzing in de bestreden beslissing naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing en het in punt 1.2 bedoelde arrest deze niet kunnen ondersteunen. Verzoeker doet niet meer dan opnieuw meedelen dat hij hier een hele vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en dezelfde elementen aan te halen die hij reeds had ontwikkeld in zijn beroep gericht tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing, waaronder zijn interimtewerkstellingscontract afgesloten in augustus 2020 dat hij als stuk 6 voegt bij zijn verzoekschrift. Verzoeker geeft opnieuw zelf aan dat hij deze tewerkstelling diende stop te zetten, aangezien hij zich diende aan te melden in de gevangenis voor zijn veroordeling van 28 november 2019. De Raad ziet niet in hoe dit afbreuk kan doen aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.17. In het in punt 1.2. bedoelde arrest werd gesteld dat verzoeker niet ingaat “op de overwegingen in de bestreden beslissing dat “uit het dossier bovendien blijkt dat betrokkene ook nog familie wonen heeft in het land van herkomst, met name zijn vader, broer en zus. Behoudens het bewijs van tegendeel is het redelijk te stellen dat dit heden nog steeds het geval is. [...] Gelet op de desintegratie in België is het in elk geval redelijk te stellen dat hij nog voldoende – of op zijn minst eventueel – verbondenheid voelt met het land waar hij nog steeds de nationaliteit van draagt en familiebanden heeft”. Verzoeker betwist dit alles niet en brengt de bestreden beslissing dan ook niet aan het wankelen op dit punt door er louter op te wijzen dat hij al meer dan tien jaar niet in Nigeria is geweest”. Ook in dit verband brengt verzoeker niets concreets aan waardoor de verwijzing in de bestreden beslissing naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing en het in punt 1.2 bedoelde arrest deze niet kunnen ondersteunen. Verzoeker doet niet meer dan opnieuw mee te delen dat hij al meer dan tien jaar niet in Nigeria is geweest.

Derhalve zijn de middelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA